

ביגודות בחלל

כגז: פאזיס ריז
אידה: שרה מקינוטייר
גראמה אסבריו: ג'וני זר-הול סמו

מקצנט
כאפריקה
וארוזנה

CAKES IN SPACE
Text © Philip Reeve 2014
Illustrations © Sarah McIntyre 2014

CAKES IN SPACE was originally published in English in 2014. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

© כל הזכויות בעברית שמורות לעוץ הוצאה לאור

אַחַת

הצָרָה עִם הַחֶלֶל,
היא שֵׁשׁ הַמּוֹן חֶלֶל.

יָם שְׁחֹר
בְּלִי חוֹף.

הנה כאן, מקפת מיליוני ביליוני
קילומטרים של שחור, נעה לה
בכדירות נקדה וצרוחית.
חבילה שברירית, מלאה באנשים
ישנים ובחלומות שלהם.

שום דבר שלא נגמר.

ספינה.

מָאָה תְּשַׁעִים וְתִשְׁעֵי שָׁנִים ???!

צְעָקָה אֶסְטֶרָה,

כְּשֵׁאמָא שְׁלָה

סִפְרָה לָהּ עַל כֶּךָ.

"אֵי אֶפְשֶׁר סִתֶּם

לְשִׁבֵּת בְּחִלְלִית

מָאָה תְּשַׁעִים

וְתִשְׁעֵי שָׁנִים!

הַמָּסַע מִכְדּוּר הָאָרֶץ לִירַח נִמְשָׁךְ כַּמָּה
יָמִים. מִכְדּוּר הָאָרֶץ לְמַאָדִים, כַּמָּה
חֳדָשִׁים. מִכְדּוּר הָאָרֶץ לְצִדְקָה, כַּמָּה
שָׁנִים, וּלְנִפְטוֹן וּפְלוֹטוֹ, עוֹד כַּמָּה
שָׁנִים. אֲבָל אֶסְטֶרָה הֵיטָה בְּדֶרֶךְ לְמָקוֹם
יוֹתֵר רְחוֹק. הִרְבֵּה יוֹתֵר רְחוֹק.
אֶסְטֶרָה וּמִשְׁפַּחְתָּהּ הָיוּ בְּדֶרֶכְכֶם
לְעוֹלָם שְׁנִקְרָא "נוֹכַח מוֹנֵדִי". הוּא כָּל
כֶּךָ רְחוֹק מִכְדּוּר הָאָרֶץ, שֶׁהִנְסִיעָה לְשָׁם
נִמְשַׁכֵּת מָאָה תְּשַׁעִים וְתִשְׁעֵי שָׁנִים.

שלא נזדקן. בזמן שנישון, החללית תכונן
את עצמה לנוכה מונדי, וכשנגיע היא
תעיר אותנו. בשבילנו זה יהיה פאלו עבר
רק לילה אחד. וכבר נהיה בכיתנו החדש!
"עולם חדש לחלוטין!" אמר אבא.
"נוכה מונדי!" אמרה אסטר.

"זה יהיה כל כך משעמם! אפלו לא יהיה
על מה להסתכל מהחלון. אם בכלל יש
חלונות בחללית... בטח אין! ועד שנגיע
אני כבר אהיה זקנה! אני אהיה בת..." היא
ספרה על האצבעות. "אהיה בת מאתים
ותשע! יהיו לי קמטים על כל הפנים!"
אבל אמא של אסטר רק צחקה,
והקפיצה את אחיה התינוק של אסטר,
אלף, על הברכיים, עד שגם הוא צחק. "אל
תדאגי, אסטר. אנחנו לא נהיה ערים.
כשנעלה לחללית, נכנס לתוך תאי שנה
מיחדים..."

"כמו מטה?" שאלה אסטר.

"קצת כמו מטה," אמר אבא שלה.

"וקצת כמו מקפיא."

"לא יהיה לנו קר?" שאלה אסטר.

ורצה. היא דמינה את עצמה שוכבת לישון
בין אריזות של אפונה קפואה וקפסאות
גלידה, עם שניצל קפוא בתור כרית.

"לא נרגיש את הקר," אמרה אמא שלה.

"לא נרגיש שום דבר. רק נישן. המכונות
שמפעילות את החללית יקררו אותנו כדי

היא התרגשה לקראת הנסיעה לנוכה מונדי.
היא צפתה בתמונות ובסרטונים של העולם
החדש. היא ואמא ואבא ואלף יגורו שם
בבית גדול, בין הים הרחב והירק ליערות
השרכים, עם גנה של דשא כחל. העבודה
שלהם תהיה להכין את כוכב הלכת החדש
לקראת אנשים נוספים שיגיעו מכדור
הארץ.

אבל עדין לא היה לה נעים לחשב על
המסע הארוך והקר הזה, אפילו אם היא תישן
לכל ארכו.

"יהיו לי חלומות?" היא שאלה.
"רק חלומות טובים," הבטיחה אמא שלה.

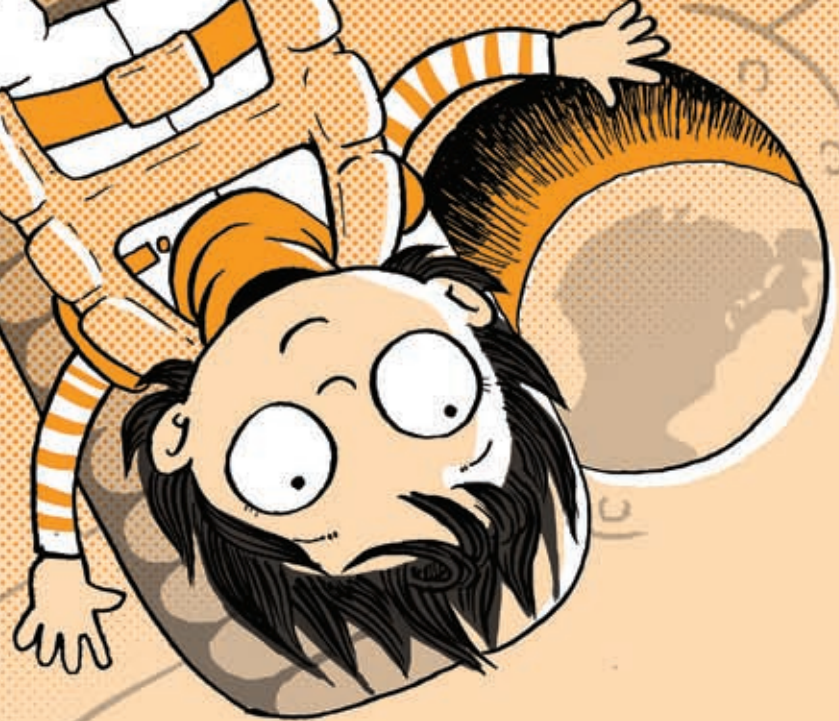
וכך היה. המעברת המריאה מנמל החלל.

בית

101

היא זנקה לשמים, פלחה את העננים, חתכה את האויר המואר שמעליהם, ויצאה מהאטמוספירה. ככל שהמעברת התרחקה מהקרע, כך הלך ונחלש כח הכבידה שהפעיל כדור הארץ, עד שהוא התבטל לחלוטין, ואסטרנה הרגישה שהיא חסרת משקל. הידים שלה רחפו ועלו מעל ברביה, וכפות הרגלים שלה התרוממו מהרצפה. אלמלא הייתה חגורה למושב ברתמת בטיחות, אסטרנה הייתה מרחפת ונתקלת בתקרה. זה בדיוק מה שקרה לחפצים שונים שהנוסעים שכחו לקשר. עטים ומצלמות וכבות פרוה התרוממו והתגלגלו בחלל תא הנוסעים,

ואנשי הצוות של המעברת רחפו לאסוף אותם בתנועות מימנות, כאלו הם שוחים במים צלולים. הם תפסו את החפצים שהתפזרו והחזירו אותם לבעליהם.

היא אהבה לדמיין שהם יפלו פל הדרך עד נובה מונדי.

השער של כלם התחיל להשתולל.
"יש לי בחילה!" התלוננה ילדה במושב
סמוך, ואמא שלה מהרה להושיט לה
שקית. גם אבא של אסטרך נראה קצת
ירק. "זה כמו לפל בלי סוף", הוא אמר,
ובלע בדור נגד מחלת-חלל.

אבל אסטרך לא סבלה. היא אהבה
את זה! נחמד לפל בשלא צריך לחשש
מהמכה ברצפה.

המעברת חלפה בטיסה על פני תחנות
החלל התלויות מעל כדור הארץ כמו
נברשות נוצצות, ועל פני ספינות
התובלה הקטנות שהתרוצצו בין התחנות.

ובלב כל הזרימה והמעבורה הזאת, חפחה
הספינה שתקח את אסטרך ואת משפחתה
לנוכה מונדי.

אסטרה חשבה שהמעברת גדולה, אבל
כשהתקרבו לספינה, המעברת נראתה
פתאום פצפצנת, כמו דגיג ששוחה ליד
לוייתן. המעברת נעצרה בצמוד לספינה
הגדולה, ונשמעו כל מיני חבטות ורעשים
עמומים בזמן שהיא עגנה.

"היא ענקית!" אמרה אסטרה בעיניים פעורות,
והדביקה את אפה לחלון שלייד המושב שלה.

מסביב לאסטרדה, הנוסעים התחילו להתיר את רתמות הבטיחות. אסטרדה התירה את שלה ומיד נפלה אל התקרה והתנגשה בה. האנשים סביבה היו במצב דומה: הם התגלגלו והסתחררו בחלל האויר כמו לוליינים. הילדים צחקו ושגרו את עצמם בתנופה מהקירות המרפדים של תא הנוסעים, מקפצים לכל עבר כמו פדורי פינג פונג. ההורים צעקו עליהם שיזהרו.

עד שכלם פנו את
המעברת ועברו לספינה
הממתינה, אסטרך כבר התחילה
להתרגל לחסר הכבידה. זאת לא היתה
תחושה של נפילה, אלא יותר כמו שחיה
במים, רק בלי המים. אבל אבא שלה היה
צדין ירק.

"חשבת שאתה אמרת שלא נפגש בחלל
אנשים ירקים," אמרה אמא.
"חה חה, מצחיק מאד!" אמר אבא.

"מה זה אנשים ירקים?"
שאלה אסטרך.
"חיוזרים."

"אה," אמרה אסטרך, ואבדה ענינו,
כי כל אחד יודע שאין דבר כזה חיוזרים.

וְחוּץ מִזֶּה, הֵם כְּבָר עָלוּ לְסַפִּינָה, וְהָיוּ
שֵׁם דְּבָרִים הַרְבֵּה יוֹתֵר מְעִינִים לְהִסְתַּכֵּל
עֲלֵיהֶם מֵאֲשֶׁר אֲבוֹת יִרְקִים.

הרובוטים שאמורים להפעיל את הספינה
בזמן שקלם ישנים התרוצצו כה וכה:
אחדים מהם רחפו, אחרים פסעו על הקירות
בצעדים כבדים עם כפות רגלים מגנטיות.
אחד הרובוטים המרחפים אסף את כל
האנשים שהגיעו במעברת של אסטר
והוביל אותם לחלק בספינה שנקרא מדור
לינה ג', שבו הם יעבירו את המסע.

